

Wetten van terreur

CHRISTOPHER REICH

Wetten van terreur

Vertaald door Tracey Drost-Plegt

Manteau

MEESTERS IN MISDAAD

Oorspronkelijke titel: *The Prince of Risk*

© 2013 Doubleday

© 2014 Nederlandse vertaling Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Tracey Drost-Plegt

www.manteau.be

info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland

Singel 262

1016 AC Amsterdam

Postbus 3879

1001 AR Amsterdam

Vertaling: Tracey Drost-Plegt

Omslagontwerp: Janpieter Chielens

Foto omslag: Janpieter Chielens

Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Foto achterplat: Kahn Photography

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2943 6

D/2014/0034/125

NUR 330

PROLOOG

Vergaderkamer, United States Federal Reserve
Eccles Building
Washington DC
Zondag 28 juli, 22.50 uur

De drie mannen zaten aan het hoofd van de vergadertafel, als grijze leeuwen over een prooi gebogen.

‘Zelfs als maar de helft van dit verrekte rapport klopt, zitten we in de problemen’, fluisterde een van hen.

‘En als alles klopt?’

‘Dan zitten we grandioos...’

De deur ging open en er kwam een agent van de geheime dienst binnen. ‘Pardon, meneer’, zei hij. ‘We zijn klaar om te vertrekken.’

Boven de lange tafel hing een kroonluchter met halfronde kap, die de grotachtige kamer vulde met een gedimd, stemmig licht.

‘Nog heel even’, zei de minister van Financiën, Martin Gelman. ‘Het duurt niet lang meer.’ Gelman wachtte tot de agent weg was en tikte toen met een vinger op het rapport. ‘Hoeveel mensen weten er bij jou van af?’

‘Alleen mijn assistente’, antwoordde Edward Astor, voorzitter van de New York Stock Exchange.

‘Verder niemand?’

Astor schudde zijn hoofd en keek naar de minister van Financiën en de man naast hem, Charles Hughes, bestuursvoorzitter van de Federal Reserve, de Amerikaanse centrale bank. Deze twee mannen hadden de macht over de economie van de VS. ‘Ik rook al onraad toen ik het rapport liet opstellen’, zei Astor.

‘Op basis waarvan?’ vroeg de bestuursvoorzitter van de Federal Reserve.

‘Het bedrijf dat het heeft geschreven. Zij waren degenen die de zaak onder mijn aandacht brachten.’

Martin Gelman drukte zijn bril steviger aan en las het omslag van het dossier. 'Die lui ken ik niet. Wat moet die naam in godsnaam betekenen?'

'Verlichting', zei Astor. 'Het komt blijkbaar uit het Sanskriet.'

'Geweldig', zei Charles Hughes, die met zeventig jaar de jongste aanwezige was. 'Laat een stel Indiase mystici de Verenigde Staten vertellen dat we in de puree zitten.'

'Ze zijn geloof ik Amerikaans', zei Astor. 'Of in ieder geval net zo Amerikaans als wij.'

'En wie, of wat, zijn die mensen eigenlijk?' informeerde Gelman.

'Geheim agenten. Zieners. Wijze mannen. Ik weet niet hoe je ze moet noemen.'

'Private sector?' vroeg Hughes, voorzitter van de Fed.

'Zo privaat dat ze bijna onzichtbaar zijn', zei Astor. Er was nog meer, maar dat liet hij achterwege.

'Als dit uitlekt...'

'Daarom zitten we hier alleen met ons drieën op een zondagavond om elf uur', zei Astor.

Er viel een drukkende stilte. Astor liet zijn blik rusten op het grote zegel van de Verenigde Staten dat aan de muur hing en overdacht de besluiten die aan deze tafel waren genomen; sommige besluiten hadden het land van een financiële ramp gered, andere besluiten waren juist de voorbode geweest van een ramp.

En nu moest er nog een besluit worden genomen.

Martin Gelman pakte zijn mobiele telefoon uit zijn jasje. 'Ik moet de president inlichten.'

Astor pakte zijn arm beet. 'Niet per telefoon.'

'Wat bedoel je in godsnaam, Ed?'

'Je hebt dat rapport toch gelezen?' Astor liet hem los. 'Ik stel voor dat we de president persoonlijk op de hoogte stellen.'

Nu was Hughes degene die bezwaar maakte. 'Zo laat nog?'

'De president vindt het vast niet erg als we hem lastigvallen.'

Hughes knikte onzeker. 'Maar het lijkt allemaal zo onwaarschijnlijk.'

'Integendeel', zei Astor, met genoeg zekerheid voor hen bei-

den. ‘Als je het mij vraagt, hebben we ze er praktisch om gesmeekt. We weten of vermoeden het al tien jaar. Al die rapporten van de FBI, de CIA, zelfs de Britten, waarin ze ons waarschuwen om op te passen en niets te laten uitlekken. En al die tijd hebben we niets ondernomen. We hadden net zo goed een luxe gedrukte uitnodiging kunnen sturen en een mat met “Welkom” erop bij de deur kunnen leggen.’

Hughes schudde zijn hoofd. ‘Hoe kan het dat we dit hebben laten gebeuren?’

‘Hebzucht. Naïviteit. We zijn allemaal verantwoordelijk.’

Hughes sloeg met zijn vuist op tafel. ‘Ik word hier gewoon zo verdomde woedend van.’

‘Ik ook, Charlie, maar er is nog tijd.’ Astor sloeg het rapport open op de conclusie. ‘...en hoewel de mate waarin belangrijke nationale systemen zijn geïnfecteerd buiten kijf staat, kan de aanvaller een modaal systeembrede default ter plaatse van zijn primaire doelwit pas met TEP initiëren als er een broncode is ingevoerd...’

‘Wat betekent dat in gewone taal?’ onderbrak Hughes hem.

‘Dat betekent dat ze het doelwit van top tot teen vol hebben gestopt met springstof, maar dat ze de lading niet tot ontplofing kunnen brengen. Dat wil zeggen, nog niet.’

‘Waarom niet? Dat hebben ze op andere plaatsen wel altijd gedaan.’

‘Ze hebben de ontsteker niet’, zei Gelman. ‘Zonder ontsteker kunnen ze de boel niet opblazen.’

‘Er zit nog een stapje voor’, zei Astor. ‘Ze moeten nog binnenkomen.’

‘Enig idee hoe ze dat gaan aanpakken?’ vroeg Hughes.

‘Een paar ideeën’, zei Astor.

‘Hoeveel tijd hebben we nog?’

‘Moeilijk te zeggen. We moeten ervan uitgaan dat ze een toegangspunt op het oog hebben en dat ze er in hun plannen rekening mee houden dat ze kunnen worden ontdekt.’

‘Dus ze zullen waarschijnlijk binnenkort toeslaan’, zei Hughes.

Astor knikte. 'Ga daar maar van uit, ja.'

'Goed dan.' Gelman sprong op, griste het rapport van de tafel en stopte het in zijn aktetas. 'Het is niet ver naar 1600 Pennsylvania Avenue. Tijd om de opperbevelhebber uit bed te trommelen.'

Zestig seconden later zaten de drie mannen achter in een gepantserde Chevrolet Suburban die met hoge snelheid over Constitution Boulevard reed. Gezien het late tijdstip en de onverwachte aard van hun bezoek werden ze geëscorteerd door twee motoragenten, die voor hen uitreden. Er was geen volgauto. Astor stond erop dat ze niet onnodig aandacht zouden trekken.

'Neem de ingang bij State', zei Gelman, verwijzend naar de beveiligde toegang bij State Place, vlak bij 17th Street voorbij de Ellipse. 'We parkeren voor de westvleugel.'

Edward Astor keek uit het raam. Verderop stak het Washington Monument af tegen de nachtelijke lucht. Iets verder, aan het einde van de Mall, stond het verlichte Capitool. Hij was de zoon van een emigrant en al deze herkenningspunten wakkerden zijn vaderlandsliefde aan. Tachtig jaar geleden was zijn vader in Amerika aangekomen, met niets anders op zak dan de kleren die hij aanhad en een naam die niemand kon uitspreken. Binnen nog geen twintig jaar had hij zich opgewerkt van leerlooier voor dameshandschoenen tot eigenaar van de handschoenenfabriek. Hij werkte onafgebroken. Hij nam de achternaam van een rijke man aan. Hij spaarde zodat hij zijn zoon naar de beste scholen kon sturen en hielp hem later aan een baan als loopjongen op de beursvloer van de New York Stock Exchange. Edward Astor koesterde het idee dat hij de rest op eigen krachten had bereikt, maar hij zou nooit vergeten wat zijn vader en het land voor hem hadden gedaan.

'Alleen in Amerika', zei zijn vader vaak, in het Tsjechische accent dat hij maar niet had kunnen afleren.

Astor keek naar het rapport op zijn schoot. Hij zou uit alle macht voorkomen dat mensen iets zouden afnemen wat het land toebehoorde. Zijn land.

De motor gierde woest, waardoor Astor opschrok uit zijn gedachten. Het voertuig slipte en Astor en zijn medepassagiers werden hard in hun stoel gedrukt. Angstig pakte hij de leuning beet. De auto slingerde heen en weer maar kwam toen weer op zijn eigen rijbaan terecht. 'Alles in orde?' vroeg hij.

Even plotseling hield het gierende geluid weer op en klonk de motor normaal.

'Sorry, meneer', antwoordde de chauffeur. 'Ik had het pedaal zeker te diep ingetrapt.'

Astor klemde het rapport tegen zich aan. Hij zei niets, maar zijn hart ging tekeer.

Het voertuig reed langs de Organization of American States en sloeg linksaf 17th Street in. Aan weersijden van de straat stonden eiken. Achter de takken met zomers gebladerte kon hij het Witte Huis ontwaren.

'Meneer, ik wil graag doorgeven dat we eraan komen', zei de agent van de geheime dienst die de leiding had. 'We houden niet zo van verrassingen.'

'Geen sprake van', zei Astor op luidere toon dan hij had gewild.

'Precies', viel Gelman hem bij. 'Rijd er langzaam op af. Ze herkennen de auto wel.'

Astor keerde zich om. 'Heeft een van jullie met anderen over dit overleg gesproken?'

'Met geen mens', zei Gelman. 'Mijn vrouw stelt geen vragen meer, die weet wel beter.'

'Geen vrouw', zei Robert Hughes. 'Maar misschien heb ik het de vicevoorzitter verteld.'

'Wel of niet?' vroeg Astor.

'Denk het wel. We werken op alle fronten nauw samen. Ik verzwijg niets voor hem.'

'Hij was toch onze ambassadeur daar, voordat hij bij ons kwam werken?' vroeg Gelman.

'Dat was zes jaar geleden', protesteerde Hughes. 'Er is geen enkele reden om hem te wantrouwen.'

'Het gaat niet om vertrouwen', antwoordde Astor. Een afschuwelijke gedachte drong zich bij hem op. Met bevende hand pak-

te hij zijn mobiel uit zijn zak en hij scrolde door zijn contactenlijst. Hij stopte bij een naam die hem volkomen eigen was. Ze hadden elkaar al jaren niet meer gesproken. Jaren vol met wrok en bitterheid. Toch aarzelde Astor geen moment. Er was niemand in wie hij meer vertrouwen had.

In het duister drukte hij met zijn duim met moeite op de juiste toetsen.

‘P – A – L’, begon zijn bericht.

De Chevrolet vertraagde en sloeg af naar de ingang bij State Place. Een bewaker van de geüniformeerde afdeling van de geheime dienst stapte uit zijn hokje. De doorgang werd geblokkeerd door een terreinblocker.

Minister van Financiën Gelman liet zijn raampje zakken. ‘Goedenavond, sergeant. U kent mij wel. Ik heb de voorzitter van de Federal Reserve, Mr. Hughes, bij me, en ook Mr. Astor, van de Stock Exchange. We komen voor de president.’

‘U staat niet bij mij op de lijst, meneer.’

‘Dit is een noodgeval.’

De wachter vroeg hen om hun identiteitsbewijs en stapte zijn hokje weer binnen.

Astor bleef typen. ‘A – N – .’

De wachter gaf de identiteitsbewijzen terug. ‘De president zal u ontvangen in het portiek van de westvleugel.’

Het hek ging open en het voertuig reed langzaam op. Vlak voor hen zakte de terreinblocker de grond in. De motor gierde weer en Astor werd op zijn stoel door elkaar geschud, maar dit keer kwam het doordat de chauffeur de auto in Drive zette. De Suburban kroop enkele meters vooruit en hield toen stil, terwijl het chassis met behulp van spiegels werd gecontroleerd op explosieven. Het sein ‘in orde’ werd gegeven en de auto reed door naar de volgende barrière. De blokkade zonk weg in de grond. De Chevrolet reed schuddend over de stalen plaat.

‘Heb je de president al eens ontmoet?’ vroeg Gelman.

‘Nee’, zei Astor. ‘Niet mijn partij.’

‘Hij is een goede vent, maar hij zal dit niet leuk vinden.’

De auto sloeg scherp links af naar West Executive Avenue. De

laan was zo'n vijftig meter lang en voerde langs het zwembad van het Witte Huis. Aan het einde verbreedde de weg zich tot een parkeerplaats voor het personeel van de westvleugel.

'Zolang hij ons maar wil aanhoren', zei Astor.

'Dat wil hij vast wel. Hij is een - '

De Chevrolet schoot vooruit en de passagiers werden tegen de rugleuning van hun zitplaats gedrukt. De motor gierde nog luider dan eerst. De auto vloog schokkend naar voren en scheurde over de weg.

'Wat gebeurt er in godsnaam?' vroeg Gelman.

'Niet zo hard met dat ding', riep Astor.

'Gaaf niet', zei de chauffeur. 'Ik heb mijn voet niet op het pedaal.'

Ze stevenden recht op een derde terreinblocker af.

'Pas op!' schreeuwde Charles Hughes.

De chauffeur gaf een ruk aan het stuur, waardoor de auto rechts tegen de stoepwand botste en op het gazon terecht kwam. Astor stuiterde op zijn stoel en stootte zijn hoofd tegen het dak. De mobiel viel uit zijn hand en belandde op de vloer.

'Zet 'm in Neutraal', zei de geheim agent vanaf de passagiersstoel.

'De pook zit vast.'

De Chevrolet reed steeds sneller en met een snelheid van ruim tachtig kilometer per uur scheurde de auto over het oneffen terrein. Het lukte de chauffeur om de bomen te ontwijken, terwijl de takken tegen de voorruit sloegen en hem het zicht ontnamen. Toen waren de takken weg en reed het voertuig over de open grasvlakte van het zuidgazon. Dertig meter verderop stond het Witte Huis.

'Yankee Blue... hier Sierra Six', riep de agent in de radio. 'Dit is een noodgeval. Voertuig op hol geslagen.'

'Geen verbinding, maat', zei de chauffeur.

De zuidgevel kwam snel dichterbij. Astor pakte de rugleuning stevig vast. 'Stop dit ding', schreeuwde hij opnieuw.

'Meneer, ik heb geen controle over het voertuig', antwoordde de chauffeur met een verontrustende kalmte.

Op dat moment wist Astor dat alles in het rapport juist was. Iemand anders had de controle over de auto. Geen individu, maar een veel beangstigender wezen. En de chauffeur was machteloos om er iets aan te doen.

Agenten van de geheime dienst kwamen tussen de bomen vandaan tevoorschijn en omsingelden hen. Astor telde vier man op het bordes van de zuidgevel. Ze hadden elk een machinegeweer in de aanslag.

Een van de banden liep met een klap leeg en de auto trok hevig opzij.

‘God sta ons bij’, bracht de chauffeur uit.

En toen explodeerde de nacht. Oranje en gele stralen verlichtten de duisternis. Het voertuig werd aan alle kanten geraakt door een oorverdovend salvo van kogels. De ruit barstte en verbrijzelde daarna.

Astor zag zijn mobiele telefoon liggen en liet zich op zijn knieën vallen om hem te pakken. Terwijl zijn hand beefde van angst, drukte hij de laatste letters in.

‘T – I –’

Een tweede autoband ontplofte. De auto werd gelanceerd en kwam op zijn zij terecht. Astor beukte met zijn hoofd tegen het raam. Hij viel tegen de deur en de mobiele telefoon glipte weer uit zijn hand. Voorzitter Hughes viel boven op hem en Astor voelde hoe zijn schouder uit de kom werd gerukt. Zijn arm hing slap en hij schreeuwde het uit.

Een oneindig lang lijkend moment gleed de auto over het gazon. Het vuursalvo stopte. Het voertuig minderde vaart en rolde, alsof het zich overgaf, op zijn dak.

Hughes gleed van hem af. De voorzitter van de Fed was bewusteloos. Gelman lag ernaast, met de armen en benen gespreid en de ogen open van angst.

Astor lag op zijn rug en probeerde zijn ademhaling onder controle te krijgen. Hij hoorde de motor tikken van het afkoelen en stemmen die hen toeschreeuwden om in het voertuig te blijven. Hij keek opzij. Zijn mobiel lag iets verderop. Hij kon de letters zien die hij had ingetoetst. ‘P-A-L-A-N-T-I-’

Nog eentje.

Het lukte Astor om met zijn goede arm de mobiel te pakken. Met zijn duim toetste hij de laatste letter in.

‘Alles goed daar?’ De chauffeur had een bloedende wond op zijn voorhoofd.

‘Ja’, zei Astor. ‘Maar mijn schouder –’

Edward Astor kon zijn zin nooit afmaken. Op dat moment explodeerde de volle brandstoftank van 100 liter. Een golf van helse hitte stuwde hem omhoog, overspoelde hem en ontnam hem zijn gevoel en bewustzijn.

En in de tel voordat hij stierf, krulden zijn vingers zich als die van een baby rond de hand van de moeder, om zijn mobiel en drukte hij, misschien bewust of per ongeluk, op Stuur.

‘Spring!’

Bobby Astor omklemde met zijn tenen de rand van de schoorsteen en hij keek naar het ruim zes meter lager gelegen zwembad. Het was een groot zwembad met voldoende ruimte om in te landen. Toch stond hij te trillen op zijn benen en hij moest al zijn moed aanspreken om rechtop te gaan staan. Het probleem was niet alleen de hoogte. Het was de hele sprong vooruit. Hij moest wel twee meter terras overbruggen om in het water te belanden. Zeg maar gerust 2,5 meter, voor de veiligheid. Een paar centimeter te weinig en hij zou op het beton te pletter vallen.

Dit was niet de slimste weddenschap die hij ooit was aangegaan.

‘Twee miljoen’, riep iemand anders. ‘Kom op, je kan het!’

‘Kom op, Bobby. We hebben niet de hele avond de tijd.’

De twee miljoen dollar was niet zozeer een weddenschap, maar meer een toezegging. Astor hoefde alleen maar vanaf de schoorsteen in het zwembad te springen en dan zou het geld naar het goede doel gaan. Vorig jaar had hij 1,7 miljoen opgehaald door over hete kolen te lopen. Het jaar daarvoor had hij een parachutesprong gemaakt vanuit een helikopter. Het drong tot hem door dat zijn stunts steeds gevaarlijker werden. Misschien kon hij volgend jaar beter gewoon een cheque uitschrijven.

‘Rustig aan’, zei Astor, met een lef dat hij eigenlijk niet bezat. ‘Ik geniet van het uitzicht.’

Na het onweer van die middag was de lucht weer opgeklaard. Aan de avondhemel schitterden sterren. In de verte straalden de lichten van Amagansett aan de oostkust van Long Island uitnodigend. Iets dichterbij stonden de schuimkoppen op de zwarte golven. In de huizen van de burens aan Further Lane brandde geen licht.

Astor ging steviger staan en keek naar het water. Het was middernacht en de zwembadverlichting stond aan, en het water

had de betoverende zeegroene doorschijnende kleur die hij had bewonderd voor de kust van Phuket en in de zeegrotten bij Capri. Zes meter leek niet veel, maar als je op een startblok stond van het formaat van een telefoonboek, was het toch flink hoog. Zijn wijze, voorzichtige kant maande hem om eraf te klimmen. Dat kon uiteraard niet. Het ging om een weddenschap. En het ging om nog iets anders. Dat andere was zijn trots. Bobby Astor hield zich altijd aan zijn woord.

‘Kom op, Bobby! Niet zo laf! Spring!’

‘Kom maar, angsthaas!’

Astor hief zijn hand boven zijn hoofd als teken dat hij gereed was. Hij was 41 jaar oud, slank en fit en net geen 1 meter 80 lang. Op kostschool en de universiteit had hij Amerikaans football en lacrosse gespeeld en zich de bijnaam ‘de Hamer’ verworven, vanwege de manier waarop hij op zijn tegenstanders in beukte. Hij had nog steeds een atletisch figuur: brede schouders, platte buik, gespierde benen. Hij had ook atletische knieën, met daarop lange, lelijke littekens als aandelen aan de ongeveer tien operaties die hij had ondergaan.

De haargrens van zijn korte donkere haar trok zich sneller terug dan de smeltende ijskap. Zijn bruine en ernstige ogen stonden open voor de uitdagingen van het leven. Met zijn glimlach kon hij zijn bitterste rivaal voor zich innemen. Als hij fronste, was het hem menens. Hij was eerder te licht. De afgelopen maanden was hij vijf kilo afgevallen en zijn zwembroek hing laag om zijn heupen. Als hij een grote weddenschap had lopen, at hij nauwelijks.

Iemand zette de muziek uit en het rumoer verstomde. Tweehonderd bezwete, door de zon geblakerde gezichten keken naar hem op. Hij telde hoeveel vrienden ertussen stonden. Het waren er drie, of misschien twee. Zijn vijanden waren talrijker, en gemakkelijker te herkennen. Maar het was weekend en alle vijandelijkheden waren opgeschort totdat de beurzen morgen weer zouden openen. Tot die tijd beschouwde hij hen als zakenrelaties, net als alle andere mannen en vrouwen met wie hij op Wall Street werkte. Brokers, handelaren, fondsbeheerders en

verkoopmensen en uiteraard zijn werknemers. Overwegend goed volk. Harde werkers, intelligent, bijna eerlijk.

Het was 28 juli en het zevende jaarlijkse krabfestival van Comstock naderde zijn luide, met alcohol doordrenkte einde. Comstock kwam van Comstock Partners, Astors bedrijf, en Comstock Partners was een investeringsfirma die een kleine vijf miljard dollar van enkele zeer rijke mensen beheerde. Het bedrijf werd ook wel een *hedgefonds* genoemd.

Zoals altijd was het krabfestival een luxueuze aangelegenheid. Er was natuurlijk krab, maar ook kreeft, sushi, Wagyrundvlees en meer. Gasten mochten onbeperkt van de bar gebruikmaken en op het terras zorgde een legioen aan obers ervoor dat eenie-ders glas goed gevuld bleef. Het optreden van de band was een uur geleden afgelopen en nu draaide er tot middernacht een dj uit een van de trendy clubs. Tot slot kregen alle gasten nog een afscheidscadeau. Een handtas van Gucci voor de dames en een gegraveerde aansteker van Dunhill voor de mannen.

Al met al kostte het krabfestival wel een half miljoen. Astor was ooit arm genoeg geweest om de waarde van elke dollar te kunnen waarderen. Hoewel hij uit een rijk nest kwam, was de zilveren lepel op zijn zestiende permanent uit zijn mond gerukt. Wat hij 'trots' noemde, noemde zijn vader 'opstandig'. Astor besloot dat zijn definitie hem beter beviel. Door dat besluit was hij een bevrijde minderjarige geworden die zelfstandig woonde. Niet helemaal berooid, maar wel dichterbij dan hij ooit wilde ervaren.

Astor leefde nu in een andere wereld. In deze wereld kostten feestjes 500.000 dollar en kregen gasten een heidens duurtasje als ze maar kwamen opdagen. Hij wist dat het waanzin was en hij vervloekte zichzelf dat hij zich zo liet meeslepen. Maar geld uitgeven deed hij toch. En net zoals met alles waar hij zich op toelagde, pakte hij dat groots aan. Op de Astormanier. Hij had genoeg kennis van geluk en risico en de geniepige speling van het lot om zich bevoorrecht te voelen dat hij zich dingen kon veroorloven.

Bovendien hadden ze een goed jaar achter de rug.

‘Kom op, Bobby! Je bent een topper!’

‘Springen!’

‘Hij doet het toch niet’, riep een stem met een accent uit Brooklyn. ‘Allemaal blabla, maar geen daden.’ Het was Marv Shank, de vicedirecteur en hoofdhandelaar van Comstock, en tot aan die opmerking Astors beste vriend.

‘Moet jij nodig zeggen’, riep Astor. ‘Hierna is het jouw beurt.’

‘In geen miljoen jaar’, zei Shank, en maakte al vloekend een wegwerpgebaar.

‘Dames en heren’, zei Astor. ‘Uw aandacht graag. Zoals u wel weet, is het onze traditie om jullie tijdens het krabfestival te bedanken voor het succes van ons bedrijf. Een paar jaar geleden vond Marv dat ik jullie niet gewoon zomaar om geld moest vragen, maar dat ik een stunt zou moeten uithalen om jullie over te halen jullie zuurverdiende geld te doneren aan de organisatie die ik heb opgericht, Helping Hands, die in onze mooie stad goed werk doet voor jongeren die met de nodige tegenslag te maken hebben gehad. Dit jaar kan ik vol trots meedelen dat al deze aardige mensen maar liefst twee miljoen bijeen hebben gebracht, die ik jullie graag laat betalen zodra ik de moed heb gevonden om te springen.’

‘Je kan het, Bobby’, riep een vrouw.

‘Dus’, ging Astor verder, ‘voordat ik de sprong waag, wil ik jullie bedanken voor jullie komst. Dankzij jullie was dit een geweldige avond, zowel voor mij als de kinderen. Tromgeroefel graag.’

Op dat moment stak er vanaf de oceaan een windvlaag op. De parasols zwaaiden heen en weer op het terras. Een vrouw gaf een gillette toen haar pet over de tegels het zwembad in waaide. De wind dreunde als een honkbalknuppel tegen Astor aan. Zijn ene voet liet de schoorsteen los en hij wankelde vervaarlijk. Met zijn armen probeerde hij zijn evenwicht te bewaren. Door de beweging raakte zijn hiel een uitsteeksel van het ijzeren rooster. Hij beet op zijn lip en onderdrukte een pijnkreet, en zwaaide daarna snel naar de groep om te laten zien dat hem niets mankeerde. Hij kon zelfs een flauwe glimlach opbrengen. Er klonk

applaus. Iemand floot en met een vastberaden stap nam hij zijn positie boven op de schoorsteen weer in.

Marv Shank bekeek hem vanaf de overkant van het zwembad. Hij was een gedrongen man, een harde werker en van nature belust op discussie. Hij zag lijkkbleek en zijn witte buik pulde obscene over zijn korte broek. Shank schudde zijn hoofd en Astor wist wat hij dacht: de baas had zich weer een gevaar op de hals gehaald.

Maar het idee van de jaarlijkse stunt was natuurlijk niet van Shank gekomen.

Dat kwam van Astor.

Shank zette zijn handen aan zijn mond en riep: 'Zweefsprong!' 'Mooi niet!' Astor schudde zijn hoofd en Shank riep het nogmaals.

Er trok een golf van opwinding door de menigte.

Astor liet de spanning aanzwellen. Shank deed zijn verzoek niet zomaar. Als het om Helping Hands ging, deed Astor er alles aan om zijn gasten duizenden dollars lichter te maken. 'Hoeveel heb jij gedoneerd?'

'Twintigduizend', zei Shank.

'Doe maar vijftig.'

'Vijftig.'

'Deal', zei Astor. 'Wie nog meer?' Astor sprak enkele van zijn rijkere gasten aan en zij zegden gul enkele hoge bedragen toe, waarna het totaal 2.250.000 dollar bedroeg.

Shank keerde zich naar de gasten en hief zijn armen in de lucht, om samen Astor aan te moedigen. Al snel scandeerde de volledige menigte: 'Spring! Spring!'

Over het hoofd van zijn gasten merkte Astor een stel koplampen op die verderop afsloegen naar Further Lane. Het was geen BMW of een Mercedes of zelfs een Lexus. De auto reed met groot licht en had haast. Hij volgde het voertuig met zijn ogen totdat hij het herkende als een Dodge Charger. Zwart. Hij kende de eigenschappen van deze auto uit zijn hoofd. 5,7 liter V8-motor van Hemi. Dubbele uitlaat van Flowmaster. Schokdempers van Eibach. Dit model was zelfs uitgerust met een volautomatisch

geweer onder de chauffeurstoel, een schijnwerper van 3000 lumen en een lightstick in rood en blauw.

Wat kwam zij hier zo laat nog doen?

‘Spring! Spring!’

Astor rechtte zijn schouders en hief zijn kin. Hij wist dat de afstand te groot was en dat hij, als hij ook maar een beetje verstandig was, met zijn voeten vooruit moest springen en dan later de gevolgen ervan moest slikken.

Maar daar was geen sprake van. Een weddenschap was een weddenschap.

Bovendien was Bobby Astor onoverwinnelijk.

Hij sprong.

2

Astor keek naar de lange, atletisch gebouwde brunette in de deuropening. ‘Hallo, Alex. Beetje laat om nog aan het werk te zijn, zelfs voor jouw doen.’

‘Heb je het gehaald?’ vroeg ze, verwijzend naar zijn druipende zwembroek en de handdoek rond zijn schouders.

‘Min of meer.’ Hij trok de handdoek strakker om zich heen. Hij wilde niet dat ze zou zien dat zijn rug rood was uitgeslagen door de klap op het water.

‘Moest je je weer uitsloven?’

‘Wel ruim twee miljoen opgehaald.’

‘Schrijf volgende keer gewoon een cheque uit. Dat is een stuk veiliger.’

‘Alsof jou dat iets kan schelen.’

‘Het kan je dochter iets schelen.’

De vrouw droeg een spijkerbroek en een donkerblauw T-shirt met drie letters op de borst gestencild. Ze had lichtbruine ogen, een olijfkleurige en strakke huid en fijne lijntjes naast haar ooghoeken, als het craquelé op een olieverfschilderij van een oude meester. Haar dikke, glanzende haar zat in een staart, waardoor